

I. Прибуття незнайомця

Стояв холодний лютневий ранок. Подував колький вітер, сипав і крутив сніг – останній того року. Незнайомець прийшов із станції Брембльгерст, тримаючи в обтягнутій рукавичкою руці маленьку чорну валізку. Він був закутаний з голови до п'ят, і під крисами м'якого фетрового капелюха ховалося геть усе його обличчя, крім блискучого кінчика носа. Сніг укривав йому плечі та груди і білим гребенем лежав на його валізці. Ледь живий від втоми, він увійшов до заїзду «Карета й коні» і жбурнув на підлогу свій багаж.

– Вогню! – закричав він. – В ім'я милосердя людського! Кімнату й вогню!

Він потупав ногами, струсив із себе в буфеті сніг і пішов слідом за місіс Гол до її вітальні сторгуватися про ціну. Не заходячи в довгі переговори, він кинув на стіл пару соверенів і в такий спосіб найняв собі кімнату в заїзді.

Місіс Гол запалила в коминку і, залишивши Незнайомця на самоті, подалася власноручно готувати йому поїсти. Зимової пори постоялець в Айпінзі – подія незвичайна, а тим паче постоялець, що не дуже торгується; і місіс Гол вирішила бути гідною такого щастя.

Налагодивши справу з грудинкою і підбадьоривши свою мляву служницю Міллі кількома влучно добраними зневажливими словами, вона понесла скатертину, тарілки та склянки у вітальню і заходилась із надзвичайним шиком накривати на стіл. Дарма що вогонь у каміні жарко горів, постоялець місіс Гол, на превелике її здивування, ще був у пальті й капелюсі і, повернувшись до неї спиною, стояв біля вікна і дивився, як надворі падає сніг.

Руки в рукавичках він заклав за спину, а сам неваче поринув у задуму. Місіс Гол помітила, що сніг, танучи у нього на плечах, стікав на килим.

– Можна взяти ваші капелюх та пальто, сер, і висушити їх на кухні? – спитала вона.

– Ні, – не обертаючись відповів постоялець.

Місіс Гол не певна була, чи почула його, і повторила своє запитання.

Він повернув голову і глянув на неї через плече.

– Краще хай вони залишаться на мені, – з притиском відказав Незнайомець, і місіс Гол побачила, що він у великих синіх окулярах з бічними скельцями, а густі бакенбарди спускаються йому на комір пальта і повністю закривають щоки.

– Дуже добре, сер, – сказала вона. – Як ваша ласка. За хвилину в кімнаті буде тепло.

Не відповівши нічого, він знову відвернув обличчя, а місіс Гол, почувавши, що спроби її зав'язати розмову марні, поспіхом зашла на стіл і вийшла з кімнати. Зайшовши знову, вона побачила, що Незнайомець, немов кам'яна статуя, і далі згорбившись стоїть на тому самому місці, піднявши комір пальта і спустивши вниз криси капелюха, що зовсім закривали йому обличчя та вуха. Вона досить гучно поставила на стіл яечню з грудинкою і радше скрикнула, аніж сказала:

– Сніданок готовий, сер!

– Дякую, – відповів Незнайомець, але не ворухнувся, доки місіс Гол не зачинила за собою дверей. Тільки тоді він повернувся і нетерпляче наблизився до столу.

Ідучи повз буфет на кухню, місіс Гол почула рівномірний стукіт ложки, якою швидко крутили в мисці.

– Оце ще мені дівчисько! – сказала місіс Гол. – А я зовсім і забула... Завжди вона зволікає!

І, взявшись сама розмішувати гірчицю, місіс Гол присоромила Міллі за її надмірну млявість. Вона ж устигла вже підсмажити яечню з шинкою, застелила стіл і геть усе поробила, поки та Міллі (добра з неї помічниця!) весь цей час возилася коло гірчиці! А тут, як на те, новий гість, що хоче пожити в них! Місіс Гол наповнила гірчичницю і, врочисто поставивши її на чорну з золотим обводом тацю, понесла до вітальні.

Постукавши у двері, вона одразу ж і ввійшла. Її пожилець зробив швидкий рух, і місіс Гол встигла помітити тільки

якусь білу річ, що зникла за столом. Він так наче підіймав щось із підлоги. Місіс Гол поставила на стіл гірчичницю і лише тоді побачила, що капелюх і пальто гостя почеплені на спинці стільця перед вогнем, а мокрі черевики стоять на чавунній решітці каміна. Решітка, звісно, може заіржавіти! Місіс Гол рішуче попрямувала до каміна.

– Тепер уже можна взяти просушити ваші речі? – спитала вона категоричним тоном.

– Капелюха залиште, – якось приглушено сказав пожилець.

Повернувшись, місіс Гол побачила, що він підвів голову й дивиться на неї.

З хвилину вона розглядала його, не мігши від подиву вимовити й слова.

Щось біле, – очевидно, серветку, – Незнайомець притискував до нижньої частини обличчя, зовсім ховаючи під нею підборіддя та рота, через що й був у нього такий приглушений голос. Але не те вразило місіс Гол. Її вразило, що все чоло постояльця над синіми окулярами було обвинуте білим бинтом, а другий бинт закривав вуха, залишаючи на видноті лише рожевий гострий ніс, що блищав так само, як і тоді, коли Незнайомець прийшов. На ньому була коричнева оксамитова куртка з піднятим високим коміром. Густе чорне волосся, вибиваючись пасмами з-під бинтів, надавало йому надзвичайно дивного вигляду. Ця закутана й забинтована голова була настільки не схожа на будь-що бачене коли-небудь, що місіс Гол на хвилину аж наче закам'яніла.

Незнайомець, не віднімаючи від обличчя серветки й досі тримаючи її рукою в темній рукавичці, дивився на місіс Гол крізь сині окуляри.

– Капелюха залиште, – повторив він не досить ясно через ту білу серветку.

Місіс Гол поволі прийшла до пам'яті і поклала капелюха назад на стілець перед камином.

– Я не знала, сер, – пробелькотіла вона, – що... – І, збентежившись, замовкла.

– Дякую, – холодно сказав Незнайомець, поглядаючи то на двері, то на неї.

– Я зараз же все добре висушу, сер, – пообіцяла місіс Гол, забираючи одяг. З порога вона знову глянула на його закутану в біле голову й темні окуляри; обличчя його ще покривала серветка. Місіс Гол ледь здригнулася, зачиняючи за собою двері, лице її виразно свідчило про подив та збентеження.

– Скільки живу... – прошепотіла вона. – Ото таке!

У кухню місіс Гол увійшла зовсім тихо та була занадто заклопотана своїми думками, щоб спитати в Міллі, з чим вона тепер тут вовтузиться.

А пожилець тим часом сидів і прислухався, як даленіли її кроки. Перше ніж одвести від рота серветку та знову взятися їсти, він пильно глянув на вікно. Проковтнувши шматок, він підозріло зиркнув на вікно ще раз, проковтнув ще шматок, а тоді встав і з серветкою в руці підійшов до вікна й опустив штору до білої муслінової завіси на нижніх шибках. У кімнаті посутеніло. Після того Незнайомець з полегкістю повернувся до сніданку.

– Бідолашний, з ним, видно, трапився якийсь нещасний випадок, а може, він переніс операцію або що, – казала місіс Гол. – Та й налякали ж мене його бинти!

Вона поклала в пічку ще вугілля й повісила пальто на спеціальну підставку, щоб висушити одяг.

– А ті окуляри! Наче в якогось водолаза, а не у звичайної людини...

Вона повісила сушити і його кашне.

– І весь час затуляє лице серветкою... Говорить крізь неї... Може, в нього й рот пошкоджено... А певне...

Тут місіс Гол повернулася, неначе раптом згадала щось.

– Матінко моя! – раптом змінила вона тему. – А млинці й досі не готові, Міллі?